

IN AEST SEMN VEI INVINGE

OASTEA DOMNULUI

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.

Nr. 26

S I B I U,
28 Iunie
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

La praznicul sf. apostoli Petru și Pavel

cele 3 izvoare răsărite pe locul unde a fost tăiat capul sf. apostol Pavel — ce închipuesc aceste 3 izvoare?

La doi kilometri dela Roma, lângă Via Ostiensis, era așezat domeniul Aquae salvae. Aici au adus, în ziua de 29 Iunie a anului 67, soldații lui Nero pe bătrânu apostol Pavel, ferecat în lanțuri, spre a-i tăia capul.

Pe locul unde a căzut sfântul său cap au răsărit — după cum spune tradiția — trei izvoare. Un simbol cu adânc înțeles.

Căci în trei izvoare de apă vie trebue să-și facă curs printre veacuri și popoare duhul mare al sfântului Pavel. Primul izvor poartă înflăcărata iubire de Hristos a apostolului; din murmurul valurilor lui răsună cea mai înaltă credință și nădejde. Când un picur din acest izvor se strecoară într'un suflet, acest suflet se ridică din mizeria pământească, rupe mii de legături cari îl încătușau de făpturile lumii și își ia zbor liber și ușor spre sufletul divin al Mântuitorului său. Se face un suflet, care ca o flacără curată se înalță spre cer, spre patria unde e Hristos.

In al doilea izvor aleargă puternicele valuri ale iubirii lui Pavel față de suflete.

Când un picur din acest izvor se desprind din ele se trezește curajul sfânt, eroismul încălzit de focul iubirii de Hristos și de sufletele fraților, cari nu se dă în lături din calea greutăților, în ceasul primejdiei e sigur de sine și cu îndrăzneală o privește în față. Un nou erou creștin apare atunci în lumea plină de slăbiciuni — și cu glas de arhanghel strigă: „Cine mă va despărți pe mine de dragostea lui Hristos?“ Un nou purtător al crucii lui Hristos, și, dacă se cere, chiar un martir cu haina stropită de sânge.

Unde acest întreit izvor străbate într'un suflet, acolo e de față duhul lui Pavel.

(Luată din carte „Pavel apostolul lui Isus Hristos“, prelucrată de Inalt P. S. Sa mitropolitul Nicolae).

Un epitaf.

— Glume pe socoata vesniciei. —

Pe crucea unui mormânt din cimitirul din Simeria (jud. Hunedoara) se poate citi următorul epitaf:

»Aici mă odihnesc eu, Carol Szabo; eu mă odihnesc și tu cetești, dar eu mă bucura

mai mult dacă te-ai odihni tu și aş ceta eu.«

Un scriitor creștin din Germania a colindat cimitirile orașelor de acolo și a strâns într'o carte întreagă astfel de glume făcute pe socoata veșniciei (vom traduce cândva unele din ele).

„Ce lucru grozav! Ce creștinism mincinos!

Călătoriile apostolului Pavel.

Călătoriile apostolului Pavel sunt descrise în Faptele Apostolilor ca într'o călăuză pentru călători. Sunt 3 călătorii mari, în decursul cărora apostolul a pașit cu tot sufletul la lucru.

Inainte cu câțiva ani, un învățăt, vrând să studieze călătoriile lui Pavel, a trecut pe aceleași drumuri. Firește a călătorit cu tiganeală, în trăsură. Într-o zi, pe la apusul soarelui, pe drumul vechiu ce trecea prin stâncosul pas dela »Porțile Ciliciei« a întâlnit un biet călător și s'a gândit: »Trebuie să-și întindă pași, ca să ajungă de cu vreme la conacul din vârful pasului, căci noaptea aici nu-i prietenoasă cu omul. dulăii turbați ai păstorilor i-se pun în cale, hoții îl desbrăca de haine și din aierul răcoros al nopții îl pândesc pe oboșul drumar demonii nemiloși ai frigurilor; iar dacă a ajuns în vârful pasului, drept pat se va mulțumi cu o scândură tare și murdară, ca să-și odihnească truditele-i oase«; și se gândi la Pavel.

S'a făcut socoteat că în toate călătoriile sale, apostolul Pavel a făcut cu totul peste 6000 de kilometri, cu obosezi și greutăți enorme.

Lungi drumuri și aspre poteci au fost acestea, urme săngerânde ale apostolului care se consuma pe sine pentru răspândirea evangheliei. Si nu putea să se opreasă, nici când era refuzat cu răceala, nici chiar atunci nu, când iudeii și păgâni de prin orașe se ridicau împotriva lui și »ca niște fiare sălbaticice« dau năvală asupra-i. Trebuia să i se arate, căte i se cade a patimi pentru numele lui Isus.

»De la ludei, de cinci ori patruzeci fără una de lovitură am luat. De trei ori cu toiege am fost bătut, odată cu pietri am fost împroșcat, de trei ori s'a sfârmărat corabia cu mine, o noapte și o zi întru adânc am petrecut, prin călătorii de multe ori, prin primejdii în râuri, prin primejdii de cătră tâlhari, prin primejdii din partea neamului (jidovesc), prin primejdii din partea păgânilor, prin primejdii în cetăți, prin primejdii în pustie, prin primejdii pe mare, prin primejdii între frații cei mincinoși. Prin osteneală și supărare, prin vegheri de multe ori, prin foame și sete... prin frig și golătate.« Cel ce a lucrat și suferit

toate acestea a fost un om mic de statură, cu trupul slab și neputincios. El nu se lăuda decât întru neputințele sale. Boala și-o asemăna cu un bold înfipt în carne sa, cu îngerul satanei, care-l bate peste obraz. A fost de sigur o boală supărătoare, care era o povară și pentru alții. Corintenilor le mărturisește, că comoara apostolatului o poartă într'un vas de lut, într'un corp slabălog. Dar toate ostenele și suferințele le-a biruit apostolul prin sufletul său mare și nefrânt, înarmat cu nădejdea în răsplata din urmă, cu încrederea în atotputernicul Dumnezeu, care-i stă într'ajutor și-l mantuiește din gura tuturor primejdilor, încălzit de iubirea sa față de Mântuitorul, ale cărui rane se mândrea a le purta pe trupul său, ca tot atâtea semne de biruință, și înflăcărat de entuziasmul său eroic față de evanghelie, despre al cărei triumf în lume era adânc convins. Oameni de lume, din cari tășnește sănătatea și forța, atât de adeșori se potințesc și cad în urmărire scopurilor lor pământești, pe când sfintii cei slabii cu trupul, i-au oferit lumii cele mai încântătoare priveliști prin uriașele opere săvârșite cu puterea și mărimea spiritului lor.

(Luată din carte „Pavel, apostolul lui Isus Hristos“, prelucrată de I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae).

„Cel ce nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatemă“ (Apostolul Pavel, ep. 1 Corinteni 16, 22.)

Aspre vorbe! Apostolul Pavel n'a afurisit niciodată pe nime. În toate epistolele sale este bland și îngăduitor față de cei păcătoși. Până și pe desfrânatul cel grozav din Corint, l'a ertat. Să iată, prin cuvintele de mai sus, pune afurisanie pe cei ce nu-L iubesc pe Isus Hristos.

Oare de ce? Pentru că dragostea cea mare ce ni s'a arătat în Isus Hristos, cere ea însăși acest lucru. În Isus Hristos, ni s'a arătat o dragoste atât de mare încât cel ce nu răspunde la această dragoste — cade însuși sub osândă și anatemă.

Toată sfîntenia și desărășirea unui suflet — zice un sf. Părinte — stă în a-L iubi pe Isus Hristos, Dumnezeul și Mântuitorul nostru. Cine mă iubește pe mine, zice însuși Isus, iubise-va și de către Tatăl meu cel din ceriu (Ioan 16, 27).

Dumnezeu merită toată dragostea noastră. El ne-a iubit pe noi din vecie. Omule, zice Domnul, vezi că Eu am fost cel dintâi care te-am iubit. Tu nu erai încă în lume, nici lumea nu era încă, și Eu te iubeam. Eu te iubesc de când sunt Dumnezeu. Eu de când m'am iubit pe mine, te-am iubit și pe tine.

Dar culmea iubirii Tatălui cerești ni s'a arătat în jertfa Fiului Său. Tatăl cel veșnic ne-a dat pe însuș Unul născut Fiu al Său. Veșnicul Părinte, văzând că noi, în urmarea păcatului eram cu toții morți, ce făci? Din iubirea nemărginită, ce-o avea pentru noi, a trimis pe Fiul Său iubit ca să ne redene viață răpită, prin păcat; necruțând pe Fiul Său ca să ne cruce pe noi.

Tot astfel și Fiul; și El, din iubire față de noi, ni-s'a dat cu totul nouă (Galateni 2, 20). Pentru să ne răscumpere din moartea veșnică, și pentru ca să putem recăstiga raiul pierdut, se facem om, se îmbracă în trup ca și noi (Ioan 1, 14).

Dar ceeace ne pune mai tare în mirare, este că El putea să ne mantuiască fără ca să moară și fără ca să pătimească. Dar El își alese o viață de dureri și plină de dispreț și o moarte amară și rușinoasă, de-a muri pe o Cruce, spânzurătoare defăimătoare destinață făcătorilor de rele. Să putând El să ne mantuiască și fără suferințe, pentru voi El să-și aleagă moartea și încă moartea crucii? Pentru a ne dovedi iubirea ce o avea față de noi! Ne-a iubit și pentru că ne iubea, să dat în brațele durerilor, ale rușinei, ale morții cele mai dureroase, cum n'a pătimit nici un om pe pământ.

De aceea zice marele iubit a lui Isus Hristos, sf. Pavel, că nu atâta ceeace a pătimit Isus Hristos pentru noi, ci

mai vârtoș iubirea ce ne-a arătat-o pătimind pentru noi, ne obligă, ne silește să-L iubim (Corinteni 5, 14).

Nici o minte nu poate să înțeleagă, cât de mare este focul iubirii lui Isus Hristos. Precum i-s'a dat să pătimească o moarte, dacă i-se cerea să pătimească o mie, El ar fi avut iubirea de a le suferi pe toate. Să dacă ceeace a avut a suferi pentru întreaga omenire, i-s'ar fi dat să suferă în parte pentru mantuirea unui singur om, El ar fi făcut-o pentru fiecare deosebit, aşa, precum a făcut-o pentru toți. Să cum a stat trei oare pe cruce, dacă ar fi trebuit să stee acolo până în ziua judecății, El ar fi avut iubirea să facă. Isus Hristos cu mult mai mult a iubit de căt a suferit.

Dacă voia să moară, pentru că să ne mantuiască, era de ajuns, să fi murit împreună cu pruncii uciși de Irod; dar nu! El voi, ca înainte de a mori, să trăiască o viață de treizeci și trei ani plină de nețazuri și în această viață, pentru a ne atrage la iubirea Sa, voi să ni-se arate în diferite forme. Mai întâi, ni-se arătă ca un copilaș sărac, născut într-o peșteră; apoi ca un băetaș într'un atelier, și în urmă, osândit la moarte pe cruce ca un rău făcător.

Dar, înainte de a muri pe Cruce, voi să i-a și alte forme vrednice de compătimire, și toate pentru a se face iubit. Voi să ni-se arate în grădina Ghetsimani ca unul ce se se luptă cu moartea, scăldat în sudori de sânge; apoi, în curtea lui Pilat sfășiat în bătăi; apoi prezentat ca un Rege de băjocură, cu trestie în mână, cu o zdreanță de purpură pe umeri și cu o coroană de spini pe cap; apoi, în stradă publică, târât la moarte cu crucea pe spate, și în sfârșit, spânzurat pe cruce între doi tâlhari.

Prin urmare, are toată dreptatea apostolul Pavel să zică:

»Cel ce nu iubește pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatemă... cel ce va răspunde la o dragoste atât de mare, cade el însuși sub osândă, sub anatemă.

Despre sf. Francisc de Asisi se spune, că într-o zi l'aflat un prieten plângând, în fața unei Cruci. Intrebă de ce plâng, a răspuns: »Plâng durerile și rușinea Domnului meu; și ceeace mă face mai tare să plâng, este că oamenii, pentru cari El a suferit atât de mult, l'au uitat cu totul și trăesc fără să cugete la El...«

Fiind odată bolnav, cineva îl îndemna să citească ceva carte de măngăiere. Cartea mea — i-a răspuns sfântul — este Isus cel restignit.

»Cel ce nu învață a-L iubi pe Dumnezeu privind pe Isus cel restignit pe Cruce, nu-l va iubi nici odată« — zice sf. Ioan Gură de aur. Când această iubire — zice sf. Părinte — se înstăpânește asupra unui suflet, produce în el o putere neînfrânată de a face ceva pentru Cel iubit; încât orice lucruri mari și multe ar face, și oricât timp ar jertfi în slujba Lui, totul i-se pare namic și îl doare mereu că a făcut prea puțin pentru Dumnezeu.

Unii cred — zicea fericitul Augustin — că desărășirea stă în asprimea vieții; alții în faptele milosteniei creștinești; alții în rugăciuni; alții în primirea deasă a sf. Taine. Eu din partea-mi nu cunosc o altă desă-

vârșire decât aceea de a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, pentru că toate celelalte virtuți, fără iubire, sunt numai o grămadă de pietri.

Rugăciune.

Isuse, preadulcele meu Mântuitor, ce n'ai făcut Tu ca să ne arăți dragostea nemărginită cu care ne iubești! Si totuși mai sunt atâția oameni cări nu te iubesc. O, iubire dumnezeiască! O, nerecunoștință omenească! O, iartămă, preabunule Doamne, căci și eu sunt între aceștia. Eu bine am știut, Isuse al meu, că tu ai murit pentru mine și apoi cum am putut, o Dumnezeule, trăi atâția ani. O, dacă aș putea trăi din nou anii pierduți; acum pe toți, Domnul meu, ti-i-aș dăruī tie. Dar anii trecuți odată nu se mai întorc; de aceea dă-mi, măcar celalalt timp al vieții mele, să-l petrec în iubirea Ta, și să fac pururea voia Ta. Scumpul meu Răscumpărător te iubesc din toată inima, tu însă îmulțește-mi iubirea aceasta; adă-mi aminte totdeauna, de ceeace ai făcut pentru mine, și nu mă lăsa să-ți fiu mai mult nerecunoscoțător.

Vreau să fiu iubit de Tine și să Te iubesc pe Tine. Vreau să iubesc pe un Dumnezeu care a murit pentru mine; pe un Dumnezeu care în loc să mă pedepsească după vrednicie, mi-a schimbat pedepsele în daruri și binecuvântări.

Isuse, iubirea mea, eu mă predau cu totul Tie. Mă aplec în brațele iubirii Tale. Eu voi trăi și muri la peptul Tău; nici moartea, nici viața nu mă vor despărți de Tine. Preadulcele meu Mântuitor, ajută unui suflet ce vrea să fie întreg al Tău și vrea să trăiască cu Tine în vecii veilor, amin.

Peștele cel mare

ce spune sf. Ioan Gură de aur despre sf. apostol Pavel.

Sf. Ioan Gură de aur, Tânărind întoarcerea ap. Pavel pe drumul Damascului, spune următoarele:

»Că precum un pescar oare care șezând pe o peatră înaltă își ridică în sus undița, și apoi din înălțime îi dă drumul în mare..., astfel și Stăpânul nostru, care a arătat pescuitul duhovnicesc, șezând ca pe niște petre înalte de deasupra norilor, a dat drumul vocii sale din înălțime ca unei undițe, zicând: Saule, Saule, ce mă gonești? Si astfel a pescuit pe acest pește mare. Si ceea ce să a întâmplat cu peștele acela pe care l-a prins Petru, după porunca Stăpânlui, tot

aceasta să a întâmplat și cu acest pește. Căci și acest pește să găsit că avea în gura sa un statir (Mateiu 17, 27), însă era falș; că adecă avea în el zel, însă nu după cunoștință. De aceia, acea cunoștință hărăzându-i-o Dumnezeu, a făcut acel ban (statirul) veritabil. Si ceea ce se petrecu cu peștii, aceeași să petrecu și aici. Că precum aceea îndată ce sunt scoși afară din apă, orbesc și nu mai văd nimic, tot astfel și acesta, după ce a fost prinț în undiță și smuncit afară din marea necunoștinței, imediat a orbit... Dară acea orbire a făcut ca întreaga omenire să vadă...«

De vrei să faci o faptă bună.

*De vrei să faci o faptă bună,
Nu bate toba, dragul meu;
Nu fă să știe toată lumea,
Ci numai singur Dumnezeu.*

*Apoi mai ține minte frate:
Ca totdeauna să ajuți,
Pe cei sărmani și slabănoși
Si nicidcum pe cei avuți.*

*I. Tudusciuc, înv.
ostaș al Domnului,
Brăhăsoaia - Vaslui.*

În Oaste au mai intrat:

*Din Lugoj: Filip Iosif.
Din Vărălugi (jud. Buzău): Ion N. Filipoiu și soția Maria și fiul Valerian.*

Din Paltău (jud. Buzău): Gheorghe Grigore Dragomir, ucenic croitor.

Din Uliș (j. Hunedoara): Ioan Curea, Maria Curea, Veronica Curea, Saveta Curea, Valeria Curea, Lazar Burza.

Din Lugoj (j. Severin): Maria Dumitru, Eugenia Bălan, Ioan Grebenișan, Nicolae Ardelean.

Spicuri din scrierile Sf. Părinti

„Neîncetat rugați-vă...“

Neîncetat rugați-vă, adică noaptea și ziua, și în tot ceasul. Și nu numai când intră în Biserică, iară întru celelalte ceasuri să te faci fără de grija. Ci ori de lucrezi, ori de dormi, ori de călătorescți ori de mănușe, ori de bei, ori de zaci, să nu îți curmi rugăciunea ta. Că nu știi când va veni celaceva cere suflul tău dela tine.

Să nu aştepți Dumineca, sau praznic, sau deosebiri de loc; ci precum a zis Prorocul David: În tot locul stăpânirii lui. Deci ori în Biserică de ești, ori în casa ta, ori în țarină, ori oî de paști, ori zidiri de faci, ori la ospete de te află, de rugăciune să nu te depărtezi. Și când adică poți pleaca-ji și genunchile; iară când nu poți roagă-te cu mintea. Și seara și dimineața și amiază-zii. Dacă rugăciunea va povătui înaintea lucrului, și sculându-te din pat, mișcările tale cele dintâi prin rugăciune se vor face; atunci păcatul nu află intrare asupra suflului tău.

(Sf. Efrem Sirul).

locul căreia un izvor cristalin trece zburdalnic în vreme ce paseri drăgălașe, te înalță și delectează cu cântecul lor vesel! Iată raiul, va zice cineva. O, ce rai! Dar nu. Cu totul altcum sunt bunurile cerului.

Acum nu putem cuprinde cu mintea noastră bunurile acele cerești, fiindcă n'avem nici o idee despre ele, ci numai despre bunurile din lumea aceasta.

David n'a știut zice altceva despre rai decât că e bun și peste măsură vrednic de dorit. Cât sunt de iubite corturile Tale, Doamne al puterilor (Psalm 83).

Dar cel puțin tu, sfinte Pavele, spune-ne ceva din ce-ai văzut, când ai avut fericirea să fii răpit la ceriu și să vezi raiul; spune-ne numai ceva din ceeace ai văzut. Nu pot, zice apostolul, e cu neputință să spun ce am văzut. Desfășările raiului sunt cuvinte ascunse cari nu este slobod omului a le grăi (2 Cor. 12, 14).

Numai atâta vă pot spune, zice apostolul: Ceeace ochiul n'a văzut și urechea n'a auzit și la inima omului nu s'a suiat a gătit Dumnezeu celor ce-l iubesc pe dânsul (1 Cor. 2, 9).

(Sf. Ioan Gură de aur).

Dacă ar putea vorbi caii.

Dacă ar putea vorbi caii și dacă ști, că stăpânul lor din prilejul cununiei sale, a pregătit un ospăt mare, de bună seamă ar crede, că prânzul acela n'ar putea consta din altceva, decât din fân, ovăs, orz bun, de oarece caii despre alt nutremânt nu au nici-o idee.

Tot astfel cugetăm și noi despre bunurile raiului. E frumos cerul instelat în noaptea de vară; e o adevărată plăcere să fii pe țărmurile unei mari primăvara, când marea e liniștită, și să privești în adâncul ei la stâncile îmbrăcate în verdeajă, încântătoare e o grădină împodobită cu tot felul de pomi și flori, și prin mij-

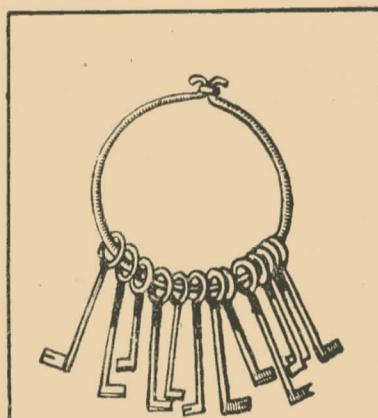
Istorioare mici cu înțeles mare.

„Lângă moarta s'au aflat 40 de chei.“

Mai săptămânilor trecute, o doamnă din București, din „cea mai bună familie“, și-a pus capăt vieții.

In „cea mai bună familie“ era neînțelegere și nefericire. — Raportul poliției spunea că lângă moarta s'a aflat revolverul cu care își trasese un glonț în cap și 40 de chei; cheile dela toate încăperile caselor.

Lipsea însă o cheie, pe care dacă ar fi avut-o sinucigașa, n'ar fi apucat calea lui Iuda: lipsea cheia credinței în Dumnezeu. Dacă ar fi cetit în Biblie, ar fi aflat această cheie pentru că Biblia este o Carte plină de chei sufletești, cari se potrivesc la orice împrejurări grele din viață. Nu este nici o stare sufletească pentru care să nu găsești în Biblie o cheie potrivită care îți aduce mângâiere, întărire și scăpare. De ar fi avut cheia aceasta, n'ar fi apucat calea pierzării; și desigur nu devenia un „iad“

nici casa în care n'a mai putut sta.

Ce folos de chei și averi dacă nu-i credință în Dumnezeu!

Minunea cu simburii de migdale.

Simburii de migdale au o înșuire specială; o adevărată minune în lumea plantelor.

Lei un simbure de migdală; desfaci frumos într'o parte coaja de pe el; scri pe simburele gol un cuvânt; potri-

vești apoi coaja la loc strângându-o bine de tot; și să-dești apoi sâmburele în pământ. Știi ce se întâmplă atunci? Când din sâmburele acesta va crește un migdal, pe toți sâmburii din roadele lui se va afla cuvântul ce l'ai scris pe migdala sămănătă.

Un grădinar a scris pe sâmburele sămănătă, cuvântul »Isus«, și pe toate migdalele esite din noul pom, era scris cuvântul »Isus«.

Hotărât, aceasta este o mare minune din lumea plantelor. Dar această minune se petrece și în lumea cea sufletească.

Când într'o inimă de om »scri« cuvântul »Isus«; când Domnul Isus trăește în inimă ta, atunci toate faptele tale poartă pecetea Lui. Scrieți în inimile voastre cuvântul »Isus« căci origine î-L are pe Isus în inimă lui, îl are după aceea și în toate faptele lui.

Inima este simburele faptelor noastre. »Fiule! dă-mi inima ta« — zice Domnul. Mirele (Isus) din Cântarea Cântărilor se adresează sufletului zicându-i: »spune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău«.

Când Domnul Isus va trăi în inimă ta, atunci — ca un migdal din sâmburele lui — El va trăi și se va arăta și în toate faptele tale; se va

arăta și în ochii tăi, în gura ta, în mâinile tale, în gândurile tale, în vorbele tale. Atunci vei putea zice și tu cu ap. Pavel: »nu trăesc eu, ci Hristos trăește în mine«.

Scrieți și în inima copiilor voștri cuvântul »Isus« pentruca în viață lor să iasă rodul măntuirii sufletești.

Dacă n'ar fi noaptea.

Dacă n'ar fi noaptea, lumea și oamenii n'ar fi cunoscut cea mai mareajă oglindă väzută a Dumnezeirii: cerul instelat. Dacă n'ar fi noaptea, nu s'ar vedea stelele; nu s'ar vedea lumea cea fermecată a cerului instelat.

Dacă n'ar fi noaptea sufrițelor și încercărilor, poate cele mai multe suflete n'ar cunoaște pe Dumnezeu; puterea Lui, dragostea Lui și bunătatea Lui. În noaptea sufrițelor vedem strălucind dragoste și bunătatea bunului Dumnezeu

O, Doamne, mulțumescu-ți că m'ai trimis și pe mine în noaptea aceasta ca să văd strălucind, în toată măreția ei, dragostea Ta și bunătatea Ta. O, Doamne, mai bine ține-mă până la sfârșitul vieții mele în noaptea aceasta să Te văd pe Tine, decât să scap de ea și să văd iar lumea și desertăciunile ei.

CRUCEA DOMNULUI.

*Crucea Ta Isuse,
Mereu o slăvim
Căci numai printrânsa
Noi ne mântuim.*

*Ea a fost sfințită
Pe Golgota sus,
Prin al Tău scump sânge
Bunule Isus.*

*Ce comoară scumpă!
Ce odor măret!
Nu este în lume
Un dar mai de preț!*

*Tu prin ea Stăpâne
Ne-ai răscumpărăt
Din neagra robie
Și greul păcat.*

*Tu ne-ai deschis ușa,
Raiului ceresc
Și-ai sfârmărat prin Cruce
Lanțul diavolesc.*

*Deçi venim cu toții,
Ca să-ți mulțumim
Și cu multă cinste
Crucea o slăvim.*

I. Tudușciuc, învățător-ostaș al Domnului, Brăhășoaia—Vaslui.

A intrat în iad cu o vitează de 200 kmetri pe ceas.

Sunt la modă așa numitele »sporturi«, pentru cari unii oameni își pun viața. Unii se bat cu pumnii (boxagii), alții își rup picioarele cu fotbalul, alții se întrec la alergate.

Mai săptămânilor trecute, a fost la Brașov o întrecere de motociclete (un fel de biciclete cu motor).

Căștigătorul a făcut 200 kmetri într'o oră; un adevărat zbor nebunesc. Dar a plătit cu viața această »vitiegie«. A căzut mort la pământ.

Iată pentru ce își dau creștinii de azi viața. »Biruitorul« dela Brașov a intrat în iad cu o vitează de 200 kmetri pe ceas.

Apostolul Pavel zicea: »alerg spre darul de biruitor« (Filipeni 3, 12). Însă creștinii de azi aleargă în galop pe căile pierzării.

În Oaste au mai intrat:

Din Nesfoia (j. Hotin): Buliga Andrei, Părpăuț Atanasiu, Alexandru Diduș, Pavel Citari, Ciril Carp, Grigorie Palamar, Pavel Nagrundnai, Toader Pasăre, Ioan Nagrundnai, Gheorghe Vrîmciuc, Grig. Bordeni.

Din Giubega (jud. Dolj): Ioan Gh. Min.

Din Dăbuleni (jud. Romanați): Elena și fiul Ioan Marin Ciuciuc.

Din Gura-Niscov (jud. Buzău): Neagu Brezeanu și soția Vena și fica Ana; Ioan P. Gheorghe și soția Stana și fica Elena; Ioan T. Marin.

Din Micălaca (j. Arad): George Mihalcovici, Todor Camenita, Ioan Floroi, Văd. Marica Olari, Saveta Dointaș, Iliana Șirian, Văd. Milca Buzeșan, Văd. Florița Cismaș, Dochia Ardelian, Florița Pădurian, Posia Pădurian, și soția Posia Pădurian Saveta, Mariția Pop, Pescan Elena și fiu Pescan Petru, Văd. Maria Ualia, Săbău George și soția Săbău Stoina.

Din Sohodol (județul Alba): Sicaie Nicolae și soția Rafila și copiii Todor, Lina și Mărie.

Raportul No. 56, Oastea Domnului București.

O adunare sărbătoarească.

Joi 11 Iunie, a fost o frumoasă sărbătoare duhovnicească la adunarea noastră.

Ne-am bucurat împreună de faptul că doi distinși membri ai »Oastei Domnului« au căpătat situații obștești de mare răspundere.

Fr. Al. Lascarov-Moldovanu, avocat și scriitor, a fost ales în Sfatul Țării, senator.

Fr. C. D. Samson, doctor, a fost numit Președinte al comisiei interimare (primar) la Tg.-Pașcani.

Purtătorul nostru de cuvânt, fr. Oprișan, după rugăciune și cântări, a arătat adunării bisericii de a vedea în Sfatul Țării un puternic mărturisitor al lui Isus, care va lua cuvântul în toate chestiunile cari interesează sufletul nostru, Biserica noastră și mișcarea de înnoire duhovnicească a »Oastei Domnului«. Iar cu privire la cel de al doilea ostaș, chemat să gospodărească o obște omenescă, însăși localitatea sa natală, vom avea prilej să ne bucurăm de lucrarea unui mărturisitor încercat al Mântuitorului nostru scump.

Fr. Lascarov-Moldovanu a cerut să ne rugăm cu toții pentru ca, acolo unde e chemat, să lucreze întru totul în numele Comandantului nostru suprem, Domnul Isus. Frăția sa ne-a împărtășit bucuria întâlnirii sale, în jud. Tecuci, cu cei doi mari luptători ostași de acolo: adv. Tr. Corodeanu și Lt.-Colonelul Coaman Ionescu despre lucrarea cărora ne-am bucurat nesfărșit de mult.

Fr. Oprișan a predicated despre cererile prezentate de Domnul Isus, în numele nostru (Ioan 17, 20), Tatălui ceresc în rugăciunea din urmă din Foișorul cinei celei de Taină arătând că dacă ne-am da seamă de *arma aceasta*, deplin, am învinge totdeauna răul (Ioan 17, 15) am trăi o viață de sfintenie prin Adevăr (Ioan 17, 17); am fi o singură familie în Isus (Ioan 17, 23) ne-am bucura deplin (Ioan 17, 13) ori câte

suferință am avea; vom fi părtași veșnic, slavei Domnului Isus (Ioan 17, 24).

La această predică de mustătrare pentru că nu punem în aplicare rugăciunea dar mai ales de nădejde sfântă, pentru cei cari o strâng la inimă ca pe o comoară veșnică a adăugat cuvinte minunate de îndemn *Părintele Toma Chiricuță*, cheamând sufletele spre apa cea neperitoare a Evangheliei și spre sfânta cuminecătură.

Fratele Grigore Forsea a cântat o svetilnă care a stors lacrimi: »Ochii inimii mele«.

Părintele a încheiat cu o rugăciune, ascultată în genuchi, prin care adunarea a simțit revărsarea duhului sfânt. Rugăciunea a cuprins pe osăduitorii »Oastei«, pe Păstorii bisericii, pe toți ostașii: pentru viață nouă, pilduitoare.

S'a făcut, în continuare, lucrarea de propovedanie la Căminul de la Cărămidari (a Părintelui Păunescu) unde fr. Oprișan tălmăceaște »Mărturisirea ortodoxă« iar în una din Duminecile trecute fratele Oprișan și Păcuraru au vizitat pe frații de la Corbeanca (Ilfov) unde au patrunc învățături protivnice Bisericii.

Dumnezeu a binecuvântat această misiune, câștigând pe unul dintre frații înstrăinăți. S'a rânduit o intrare cu întreaga noastră grupare, în acel sat, pe ziua de 21 Iunie.

Peste săptămână au mai avut loc adunări de rugăciune și vizitări de bolnavi unde s'a dus hrană sufletească și ajutoare după puterile noastre.

Frații se bucură în Domnul de tot ce se lucrează în numele Lui.

S'a luat, în rugăciune, ca o mulțumire specială pentru Domnul măngăerii, Înalț Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae care, odată mai mult, a ținut să aducă mărturie de iubire arhie-rească părintelui nostru sufleteșc din Sanatoriul Geoagiu.

Secretariatul Oastei.

Micu și Aron Gogonea și a cântărețului Ioan I. Hangia, ca să audă glasul de propoveduire a acestui neobosit ostaș, am rugat pe fratele Oprișan, ca să treacă peste toate piedecile și greutățile și să vină în această comună în ziua Pogorârii Duhului Sfânt. Dânsul, ca un adevarat ostaș, a urmat glasul de chemare și a venit încă de Sâmbătă. În drum spre Poiana-Mărului, a cercetat împreună cu pă. protopop Aurel Nistor, cu soția dânsului și cu preotul Moise Micu, pe bolnava ostașă din Tohanul vechiu: Reveca Ioan Vodă, petrecând câteva momente de adevărată înălțare sufletească, măngâindu-o și întărindu-o cu cuvântul Domnului.

În ziua de Rusalii biserică lui Constantin Brâncoveanu din Poiana-Mărului era neîncăpătoare, ca să cuprindă întreg poporul; mulți rămaseră afară, de unde prin ferești sorbieau cuvintele slujbei dumnezești, slujită de pă. protopop din Sf. Gheorghe: Aurel Nistor și pă. Aron Gogonea. Irmosul l'a cântat cu adâncă evlavie în strană părintele Moise Micu. La priceasnă a vestit cuvântul Domnului, frat. I. Oprișan, vorbind despre Duhul Sfânt; a vorbit cu atâtă căldură și convingere, încât jumătate dintre cei din biserică aveau față scăldată în lacrimi: lacrimile curățioare de suflet, cari deschid poarta sufletului pentru bunurile și bucuriile de sus, ca să primească darurile Duhului Sfânt. Simțiai aderile vântului Duhului Sfânt, cum luminează, încăzește, întărește și finală sufletele spre Domnul.

În această dispoziție de înălțare sufletească a trecut tot poporul dela biserică la școală, unde în decurs de o oră au privit în sala întunecată cu perdele, proiecțiile luminoase din Testamentul nou, arătate și tâlcuite pe larg și cu căldură de părintele protopop Aurel Nistor. Nu-și poate nimeni — care n'a văzut — da seama ce minunată armă de propoveduire sunt proiecțiile luminoase cu conținut religios. Minunată idee a avut protopiatul Sf. Gheorghe, când și-a procurat aparatul de proiecție, precum și diafilmele religioase, cu cari a ținut până acumă 20 de proiecțuni în diferite comune.

La vecernia de după masă a vorbit din nou frat. Oprișan despre darurile Duhului Sfânt, cu aceiași pătrundere și căldură, storcând din nou lacrimi de căință, de curățire și înnoire sufletească.

După pomenirile morților făcute de preoți la morminte, s-au adunat din nou în biserică ostașii Domnului, aproape la 40, cărora le-a vorbit atât pă. protopop A. Nistor, cât și I. Oprișan, despre datorile ostașilor, despre frumusețea vieții trăită cu și în Hristos, despre puterea ce ți-o împrumută Hristos, când îl urmezi în toate: gânduri, cuvinte și fapte.

Ostașii prezenți prin cuvântul pă. Moise Micu au mulțumit adânc emoționați — purtătorilor de cuvânt, cari au ostenit venind din depărtări mari să aducă măngăere și hrană duhovnicească sufletelor în setate după cuvântul Domnului... au invitat pe fratele Oprișan, să vină cu familia sa în vacanță, ca să o petreacă în comună, să-l mai poată auzi vestind pe Domnul, ceeace dânsul le-a și promis.

Rareori mi s'a dat să gust o astfel de zi îmbelșugată cu roade sufletești ca în ziua de Rusalii în Poiana-Mărului. Citeai pe fețele tuturor, o adâncă râscolire a sufletului, o dorință vie după o viață adevărat creștinească.

Ostaș.

Din Săcel (j. Sibiu).

Ostași Domnului Simion Bogdan din Rod iubitor de propoveduire precum și Ioan Iuga, Paraschiva Banciu din Tilișca și Eftenie Drăgan din Săliște poftiți fiind de vrednicul și bunul sprijinitor al Oastei părintele Aron Flucu și de fratele ostaș Achim Oprișescu din Săcel. Am avut în ziua de Rusalii o frumoasă intrunire religioasă. Dimineața am luat parte la sft. liturgie iar după vecernie s'a ținut o frumoasă intrunire în sft. Biserică, la care îndemnați fiind de vrednicul preot a luat parte mulți credincioși.

A spus Pă. paroh despre însemnatatea și rostul Oastei, îndemnând pe oameni la buna credință. Părintele Simion Bogdan a tâlcuit frumos Tatăl nostru, și pilda cu Samarineanul îndurat.

Credincioși au rămas mulțumiți rugându-ne să mai venim.

Apoi ne-am despărțit cu frățească bucurie, nădăduind că în viitor sămânța aruncată va rodi și spori. Un Ostaș.

Din Streza-Cârtișoara

(jud. Făgăraș).

Ziua de 8 Iunie a. c., a fost pentru noi o adevărată sărbătoare și zi de mare măngăere sufletească având în mijlocul nostru pe vrednicul ostaș fratele Teofil Moldovan din Seliștat. În comuna vecină avem sectari cari căutau să ne abată dela dreapta credință. Cerând ajutorul fratei Moldovan care necruțând oboseala depărtări de 60 klm. a venit în mijlocul nostru, și după terminarea sf. slujbe pă. paroh l-a recomandat ca ostaș a lui Hristos care cauță să ducă pe creștini la credință adevărată și să-i lege mai strâns de sf. Biserică.

Fratele Moldovan luând cuvântul a vorbit foarte frumos despre ce este și ce urmărește Oastea Domnului.

După masă ne-am adunat în sala primăriei unde a început programul cu petrecerea cea duhovnicească — începând cu Impărtăsească și Sfântă cruce părasită, apoi fratele Moldovan a vorbit publicului — care era aşa de numeros că nu mai încăpea în sală — arătând din nou pe ce se intemeiază Oastea Domnului, arătând greșalele sectanilor, dovedindu-le toate cu citate bine alese din sf. Scriptură. — Serbarea s'a încheiat cu cântări și rugăciuni.

Toată lumea a rămas deplin mulțumită și măngăiată, înțelegând acum rostul și însemnatatea Oastei Domnului.

Fratele Moldovan s'a dovedit a fi un bun și vrednic propovăduitor al oastei. Un asistent.

Rugăm a că reînnoi abonamentul.

Pentru viață vecinică.

Un zugrav fusese întrebat odată, pentru ce se străduiește el atât la chipul, pe care tocmai îl zugrăvea atunci. Zugravul răspunse: »Eu zugrăvesc pentru viață vecinică! Da iubite cetitorule, și tu și eu, cu toții zugrăvim fapte (bune sau rele) pentru viață viitoare. Unii cu râvnă și cu dragoste, alții cu nepăsare și ușurătate. Viață aceasta este anotimpul sămănăturii de fapte bune. Se-crișul este aproape! Ce vei face tu atunci?«

RAPORTE

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Nuntă fără lăutari.

Noi ostașii din Stolniceni, Ghițescu și Enescu fiind chemați pe ziua de 4 Iunie la o nuntă în comuna Tătaruș (Botoșani) de vrednicul și harnicul ostaș Ion Boghian. Ni-am dus cu mare dragoste și ajungând la timp la sf. Biserică unde am luat parte la cununia tinerilor ostași, și cinstițul preot paroh Ion Ștefănescu a ținut o prea frumoasă predică zicând că nuntă e una din cele 7 taine și se poate face și fără lăutari și fără butoae de băutură. După ce s'a terminat am cerut voie de la părintele și am cântat în Biserică un cântec de la oaste și de acolo am plecat spre casa sociilor ostași, când în acasă am stat la masă, am

cetit bucăți frumoase din cărți de la Sibiu, să spus rugăciunea soților unu către altu și s'a cântat mai multe cântece, iar seara am plecat cu toții cântând și slăvind pe Dumnezeu, fiind mulțumiți cu toți că am avut o nuntă cu petrecere duhovnicească.

Ostașii: Olariu și Enescu.

Din Poiana-Mărului
(jud. Brașov).

Minunate clipe de bucurii duhovnicești au avut credincioșii din Poiana-Mărului în ziua primă și a doua a Rusaliilor. Bucuria aceasta le-a pricinuit-o fratele I. Gr. Oprișan, prin caldele cuvinte de propoveduire a cuvântului evangelic. Aflând de setea care cuprinsese înimile ostașilor din Poiana-Mărului în frunte cu veteranii preoți Moise